

det imidlertid atter viste sig, at det ikke var muligt at tilveiebringe en endelig Finantslov, og at man derfor ved Lov af 20de December 1877 udstrakte Loven af 8de November 1877 til at gjælde til Finantsaarets Udgang. Udvalgets Flertal kan nu ikke skønne rettere, end at her er givet et tilstrækkeligt Grundlag for Afholdelsen af Statens Udgifter, et tilstrækkeligt Grundlag for Revisionens Arbejder, samt at Rigsdagen under Forudtæning af, at Regjeringen ved sin finantsielle Styrelse har holdt sig indenfor disse finantsielle Loves Omraade, ogsaa maa godkjende Statsregnskabet. Naar der herimod bemærkes: Ja, men det er jo netop et Spørgsmaal, om den foreløbige Bevillingslov af 12te April 1877 er lovlig; det er jo altsaa et Spørgsmaal, om de Udgifter, der ere afholdte i Genhold til den, ere lovlig afholdte, men førend dette Spørgsmaal er afgjort, kan man dog ikke godkjende Statsregnskabet, saa vilde en saadan Betragtning have Noget paa sig, hvis Forholdet var det, at enhver Udgift, som ikke havde en Hjemmel i Finantsloven, eller dertil sig knyttende Tillægslove, ikke kunde godkjendes. Men saaledes er Forholdet jo ikke. Det er jo Noget, der er slet mange Gange, at Udgifter, som ikke have havt Hjemmel i Finantsloven eller i nogen Tillægslov, ere blevne behandlede af Statsrevisorerne og derefter godkjendte af Rigsdagen. Men hvis Forholdet er det, at en Udgift, som aldeles ingen Hjemmel har i nogen finantsiel Lov, kan godkjendes, kan der selvfølgelig saa meget mindre være Noget til Hinder for at godkjende Udgifter, hvis Hjemmel er tvivlsom. Naar man saa hertil vil gjøre den Bemærkning: Ja, men der er dog den Forskjel mellem Udgifter, der have Hjemmel i en Finantslov eller en Tillægslov, og Udgifter, der ikke have saadan Hjemmel, at de første Udgifter faae ligefrem Lov at passere, medens der med Hensyn til de andre Udgifter maa anstilles en kritisk Undersøgelse om, hvorvidt Regjeringen har havt god Grund til at afholde disse Udgifter, saa vil denne Betragtning's Overtøvelse paa de Udgifter, der ere afholdte i Genhold til Loven af 12te April 1877, upaatvilelig ogsaa føre til, at de maa passere. Ved nærmere Betragtning maa man med Nødvendighed sige, at alle de Udgifter, der virkelig ere afholdte i Genhold til Loven af 12te April 1877, have været vel begrundede. Vil man nemlig se hen til denne Lovs Ordlyd, hjemler den først Regjeringen Ret til at afholde de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler, dog saaledes at de Hovedsummer og særskilte Poster, som ere opførte i det Rigsdagen forelagte Forslag til Finantslov for bemeldte Aar, ikke overstrides. Men der kan jo, dog ikke være Tvivl om, at de Udgifter, som høre til de nødvendige løbende Udgifter, altid maa kunne passere, at det maa siges at have været vel begrundet; det er en nødvendig løbende Udgift altid. Dernæst

hjemler Loven af 12te April Regjeringen Ret til at afholde de Udgifter, som ere vedtagne baade af Folkethinget og Landstinget ved den den 31te Marts d. A. fæstfærdne eneste Behandling af Forslag til Finantslov for Finantsaaret 1877—78. Det er altsaa den anden Klasse af de Udgifter, som ere hjemlede ved Loven af 12te April 1877, nemlig de, som ikke høre hjemme under nødvendige løbende Udgifter. Det er allesammen Udgifter, med Hensyn til hvilke Folkethinget og Landstinget, skjøndt de ikke kunde enes om Tilveiebringelsen af en hel endelig Finantslov, dog have været enige om, at de vare saa vel begrundede, at de begge have vedtaget dem. Men man kan da ikke sige Andet, end at disse Udgifter maa anses for at have været vel begrundede. Ville vi altsaa se paa Bestaffenheden af Udgifterne efter Loven af 12te April 1877, aldeles bortset fra Spørgsmaalet om, hvorvidt Loven var grundlovsmedholdelig, maa man komme til, at disse Udgifter alle have været vel begrundede, men saa er efter den Praxis, som hidtil har været gjældende ved Behandlingen af Statsregnskabet, det fornødne Fundament ogsaa tilstede for at lade disse Udgifter passere. Hertil kommer nu den særlige Betydning, som Indholdet af Loven af 8de November 1877 og Tillægsbevillingsloven af 31te Marts 1878 maa have med Hensyn til dette Spørgsmaal. Jeg maa paa Forhaand søge at værgе mig imod Misforstaaelse. Naar jeg her i denne Sammenhæng taler om den Betydning, som disse to Love have med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal, saa taler jeg ikke om den juridiske Betydning, som de have, eller om den Betydning, som de muligvis kunne have med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt den foreløbige Bevillingslov af 12te April 1877, selv forudsat, at den ikke fra første Færd af maatte være grundlovsmedholdelig, dog muligvis kunde være blevet indirekts anerkjendt af Lovgivningsmagten ved disse to Love. Det er slet ikke dette Spørgsmaal, som jeg indlader mig paa. Jeg veed meget godt, at denne Betragtning i sin Tid er blevn anstillet andetsteds, men det Spørgsmaal ligger slet ikke for her. Hvis der var blevet Tale om en Rigsretssag i Anledning af Loven af 12te April 1877, saa kunde der være blevet Spørgsmaal, om ikke denne Lov i alt Fald indirekte senere havde vundet Anerkjendelse ved Vedtagelsen af Loven af 8de April 1877 og Tillægsbevillingsloven af 31te Marts 1878; men det er slet ikke det, som jeg har for Die. Det, som jeg figter til, er den Betydning, som man, aldeles affet fra Spørgsmaalet om den foreløbige Finantslovs Grundlovsmedholdelighed og aldeles affet fra Spørgsmaalet om den Anerkjendelse af denne Lov, som kunde ligge i senere Lovgivnings-Akter, kan tillægge disse Love med Hensyn til Spørgsmaalet, om vi skulle godkjende det her foreliggende Statsregnskab, og i den Henseende maa da disse to Love have en ikke ringe Betydning. — Svad